

16/PROSINEC 2025

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE

Ž

A

K

O

REDAKCE

Obálka:	Ester Fikejsová
Parlament:	Daniël Jakubec Eva Štěpánková
Duel:	Vanesa Procházková Lilian Sladká
Sport:	Oliver Šimek Maxmilián Bílek Jakub Šeda
Seriál:	Zuzana Vojtová
IT:	Martin Plotěný
Kniha:	Mariana Lukesová
Kroužek:	Anna Hrušková
Expedice:	Filip Petřík
Čtení:	Kateřina Chalupová Markéta Čaplovičová Kateřina Švestková
Hřiště:	Denisa Jasparová Ester Fikejsová
Komiks:	Volodymyr Mysar
Ilustrace:	Tomáš Budinský
Korektury:	Viktor Merta
Grafika:	Roman Fuksa
Pedagogický dozor:	Roman Fuksa Viktor Merta Filip Petřík

ŽAKO

školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.

Tištěná verze do každé třídy zdarma.

Digitální verze volně na www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice

Masarykovo nám. 1594/16

664 51 Šlapanice

E-mail: roman.fuksa@zsslapanice.cz

KNIHOBUDKA

Zdar borky a borci, mám tady fakt **skibidi** zprávu, jako no cap.

Už tě neberou nudné přestávky? Sice máte phony, ale někdy je taky zapomenete.

Na recepci je nová knihomolská budka pro nerdy a pro kohokoliv, kdo chce, tak to jděte checknout **ASAP**. Je to kvůli tomu, abyste relaxovali a hlavně, abyste se šrotili 🧠. Tady jsou dveře otevřený dokořán pořád, **NGL**, ale je to mega **OP** a hlavně pro toho, kdo má odpoledko, je to BOMBA 💣.

Legenda:

No cap – nekecám, opravdu

Skibidi – nepřeložitelný výraz

OP (overpowered) – přehnaně silný

NGL (not gonna lie) - přiznávám

ASAP- (as soon as possible) – co nejdřív

„Abychom tímto projektem podpořili dobrou věc, je na knihobudce umístěn QR kód účtu nadačního fondu KRTEK při FN Brno (<https://krtek-nf.cz/>), který pomáhá dětským pacientům s onkologickým onemocněním. Pokud si bude chtít kdokoli odnést některou z knih, přispěje dobrovolnou částkou právě na tuhle nadaci,“ sdělil nám pan učitel David Paulík.

Z ARCHIVU

Od nápadů k činům: druhé pololetí loňského roku s parlamentem

Pojďme se poohlédnout za tím, co všechno jsme loni na jaře a v létě zvládli. Zatímco první pololetí bylo hlavně o plánování, přemýšlení a přípravách, to druhé se neslo ve znamení akcí, nápadů převedených do reality a pořádné dávky týmové spolupráce. A že toho nebylo málo! Od menších akcí až po větší školní události jsme se snažili zpestřit život ve škole a přispět k tomu, aby byl pro všechny příjemnější a zábavnější.

Sběr hliníku

Minulý rok se poprvé konal sběr hliníku, a protože měl velký úspěch, rozhodli jsme se ho zopakovat i tentokrát. Probíhal na konci dubna hned tři dny a společnými silami jsme nasbírali úžasných **294 kg**! Výsledkem byl výtěžek **7 715 Kč**, který školní parlament využije na další aktivity. Nejvíce přispěla třída **1. D**, která nasbírala celých **90 kg** – gratulujeme! Děkujeme všem, kteří hliník přinesli – ať už šlo o 20 kilo nebo jen pár gramů. Velké díky patří i členům parlamentu, kteří pomáhali během ranních sběrů.

Den Země

V květnu se školní parlament opět pustil do akce – tentokrát jsme si připomněli Den Země. Pro děti z 0. až 4. ročníku jsme připravili dopoledne plné zábavy i poučení o naší planetě. Děti si zkusily, jak správně třídít odpadky, a zjistily, že to může být i zábava. Ve skupinkách si pak zahrály vědomostní kvíz, kde například zjistily, kdy se Den Země slavil poprvé anebo jak stará naše planeta je. Děti byly šikovné a věříme, že si den užily a že se dozvěděly něco nového.

Koncert 5S Band (Omikron Band)

31. května jsme zakončili měsíc hudebně – koncertem **5S Band (Omikron Band)**, který se u nás konal již potřetí. Novinkou ale bylo místo – **poprvé se koncert odehrál ve venkovním areálu školy.**

Lidé si mohli pochutnat na občerstvení – nechyběl párek v rohlíku, cola ani **cukrová vata**, která byla úplně poprvé! Kapela zahrála známé české i zahraniční hity od popu až po rock a také své vlastní písničky.

I když nás nakonec přerušil déšť a koncert skončil o něco dříve, věříme, že si ho všichni užili stejně jako my.

5S Band opět rozproudili školu, tentokrát pod širým nebem. Kdo ale vlastně tahle kapela je, proč se jmenuje zrovna takhle a jak koncert prožívala ze své strany? O tom nám víc řekl Štěpán Skýba, zpěvák, kytarista a srdce kapely.

ROZHOVOR

Jak jste se dali dohromady?

Začínali jsme už na základce, když za mnou přišel Kuba (bicí) a zeptal se mě, jestli někdy nechci přijít si zahrát. Tak jsem přišel a fungovalo nám to hezky. Tak se k nám přidala Julča (klávesy a zpěv) a zformovali jsme kapelu. První náš koncert byl na školním plese, kde jsme měli krátký výstup. Lidé přicházeli do kapely a zase odcházeli, ovšem ten „core“ zůstal stejný už od roku 2020.

Kdo jsou Omikron Band a 5S Band?

OmiKron band přišel jako první. Byla to kapela, kterou jsme si s Kubou vysnili, kapela, co umí jak přehrávat cizí skladby, tak má i poskládané vlastní věci. V průběhu let se měnila sestava až do roku 2023, kdy jsme se ustálili ve formaci bicí (Jakub Schnierer), klávesy a zpěv (Juliana Skýbová), baskytara a zpěv (Filip Suchomel), hlavní zpěv (Natalia Smutná) a kytara a hlavní zpěv (Štěpán Skýba). Ovšem kvůli různým cestám, které si kapely nyní šlapou, jsme se rozhodli OmiKron rozdělit.

Proč zrovna název 5S Band?

Z mé předchozí odpovědi to vyplývá krásně. Stačí se podívat na příjmení a pochopíte ;-)

Máte nějaké velké ambice do budoucna?

Ambice rozhodně máme, chtěli bychom se posunout na vyšší úroveň. Právě doděláváme naše první EP, je to první krok k povšimnutí.

Jak jste si užili koncert u nás ve Šlapanicích?

Koncert ve Šlapanicích je pro nás srdcová záležitost, dva roky zpátky to byla naše první větší akce, a od té doby se rádi vracíme. Tento koncert byl první, který byl u vás venku, což byla příjemná změna, a to nejen pro nás.

A na závěr - máš nějaký vzkaz pro šlapanické fanoušky?

Pro všechny na koncertě, děkujeme! Bylo to úžasné zase a znovu, a moc rádi se znovu vrátíme!

Filmový festival

A na závěr proběhnul filmový galavečer, na kterém se snímky společně promítly a vyhlásily se ty nejlepší. A který krátký film se jím stal? Stal se jím snímek *V rámu*, který se lišil od ostatních tím, že nebyl hraný, ale animovaný. Vyhlášovaly se také další kategorie jako nejlepší kamera, kostýmy, nejlepší hláška, nejlepší herecké výkony a spousta dalších. Nutno podotknout, že všechny filmy byly krásné a každý z nich něčím originální. Tak zase příští rok!

15 OTÁZEK PRO TĚLOCVIKÁŘE

Učit tělocvik nemůže každý. Kamarádi Petr Fruhwirt a Petr Zeman jsou ale sportovci tělem i duší. Tito kluci mají víc společného než jenom stejné křestní jméno. Prozradili nám, co rádi jí, jak tráví volný čas a jaké jsou jejich tajné sny. Další díl Duelu se po-
nese ve sportovním duchu. Nakonec nebude nejdůležitější, kolik nasbíráš správných
tipů, ale kdo je vtipnější. To už však musíte posoudit vy sami.

	Petr Fruhwirt	Má odpověď	Můj tip
1.	Proč jste se rozhodl stát se učitelem?	Původně jsem učitelem být nechtěl, ale tak nějak jsem jako učitel skončil.	Baví ho práce s dětmi.
2.	Jaký předmět vás ve škole nejvíce bavil?	No přece tělocvik.	Tělocvik.
3.	Co vás na vaší práci nejvíce baví?	To, že ji můžu dělat z velké většiny podle svého přesvědčení.	Pořádání sportovních kurzů.
4.	Jak dlouho už učíte?	13 let.	12 let.
5.	Jak trávíte volný čas mimo školu?	Sportovně i společensky.	Jako trenér volejbalu.
6.	Co byste dělal, pokud byste nebyl učitelem?	Sportovního funkcionáře nebo ředitele školy.	Asi by dělal vyhazovače.
7.	Jaký sport máte nejraději?	Ted' už atletiku, dříve fotbal.	Volejbal.
8.	Kdo je váš oblíbený sportovec?	Usain Bolt a brazilský fotbalista Ronaldo.	Ivo Kunovjánek.
9.	Jaký sport nejraději děláte se studenty?	Běh na 1000 m, to vám určitě potvrdí 😊	Hod' míč a chyt' míč.
10.	Jaká je vaše oblíbená barva?	Modrá.	Zelená.
11.	Jaké roční období je vaše nejoblíbenější?	Léto.	Léto.
12.	Jaké místo byste rád navštívil?	Nemám ted' takové místo.	Asi ani neví.
13.	Jaké je vaše oblíbené zvíře?	Kocour.	Kočka.
14.	Jaké je vaše oblíbené jídlo?	Žebra a kolena a steaky jako oběd č. 3 v naší školní jídelně.	Cheeseburger z mekáče.
15.	Jaký je váš oblíbený citát?	Chceš být lepší než ostatní? Trénuj víc než ostatní.	Počasí si nosíš v sobě.

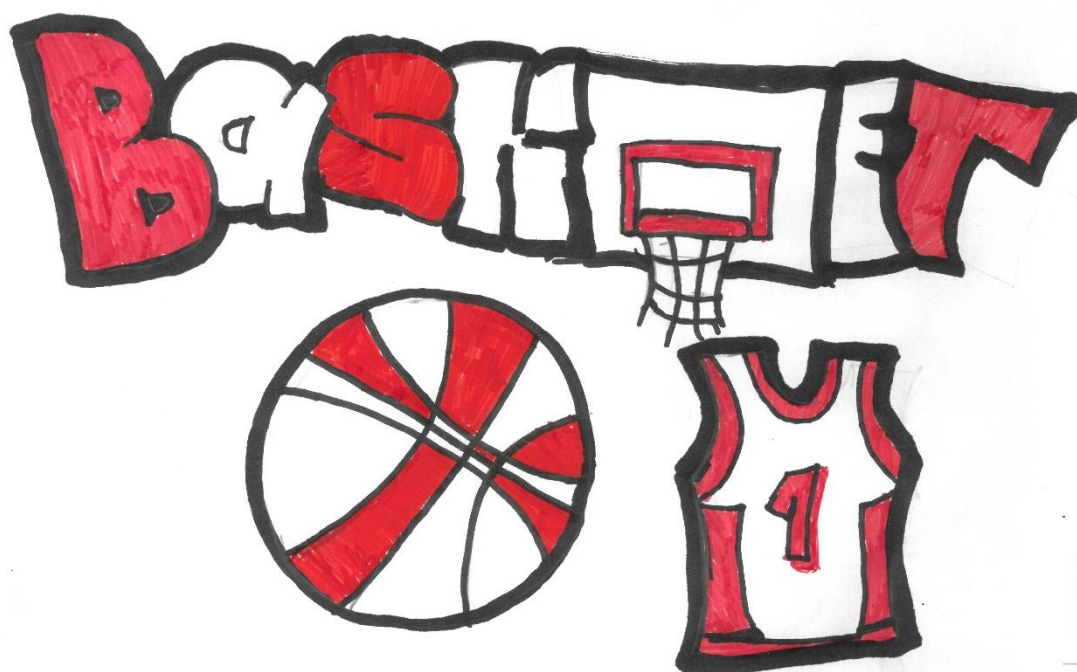
	Petr Zeman	Má odpověď	Můj tip
1.	Proč jste se rozhodl stát se učitelem?	Protože mě to baví kvůli dětem!	Kvůli prázdninám.
2.	Jaký předmět vás ve škole nejvíce bavil?	Tělák.	Tělák.
3.	Co vás na vaší práci nejvíce baví?	Zeměpis v 6. ročníku, sportovní kurzy.	Když mohl učit fyziku.
4.	Jak dlouho už učíte?	160 měsíců.	Déle než by si přál (aspoň 15 let).
5.	Jak trávíte volný čas mimo školu?	Trénuji volejbal.	Poflakuje se po Slatině.
6.	Co byste dělal, pokud byste nebyl učitelem?	Trenéra.	Modela.
7.	Jaký sport máte nejraději?	Volejbal.	Atletika.
8.	Kdo je váš oblíbený sportovec?	Earvin N'Gapeth. (<i>pozn. redakce – volejbalista</i>)	Tomáš Řepka.
9.	Jaký sport nejraději děláte se studenty?	Bumbác.	Testy OVOV.
10.	Jaká je vaše oblíbená barva?	Modrá.	Červená – tu Petřa zbožňuje!
11.	Jaké roční období je vaše nejoblíbenější?	Léto.	Léto.
12.	Jaké místo byste rád navštívil?	Nový Zéland.	USA.
13.	Jaké je vaše oblíbené zvíře?	Kočka.	Morčata (na útěku).
14.	Jaké je vaše oblíbené jídlo?	Pořádněj hamburger.	Kaši (to si vždycky rád dá).
15.	Jaký je váš oblíbený citát?	Když nejde o život, jde o ho*no. (Ivan Hlinka)	Lepší bejt mrtvej než druhej.

8 : 3

BASKETBAL

Basketbal je jeden z nejpobulárnějších kolektivních sportů na světě. Hraje se na obdél níkovém hřišti a cílem je dostat míč do soupeřova koše, který je umístěn ve výšce 3,05 metru. Basketbal je rychlá a dynamická hra, která kombinuje fyzické schopnosti, taktické myšlení i týmovou spolupráci.

HISTORIE

Basketbal vznikl v roce 1891 ve Spojených státech amerických. Jeho autor, kanadský učitel tělocviku James Naismith, hledal sport, který by se dal provozovat v tělocvičně během zimy a zároveň byl bezpečnější než tehdy populární sporty. Sepsal proto 13 jednoduchých pravidel a jako koše použil koše na broskve. První oficiální utkání se hrálo 20. ledna 1892. Sport se rychle rozšířil po celé Americe i Evropě a v roce 1936 byl poprvé zařazen na Letních olympijských hrách v Berlíně. Od té doby se stal jedním z nejdůležitějších olympijských sportů.

PRAVIDLA A VYBAVENÍ

Tým se skládá z pěti hráčů na hřišti. Každý hráč má svou roli – nejčastěji rozehrávač, křídelník a pivot. Hra se dělí na čtyři čtvrtiny, každá obvykle trvá deset nebo dvanáct minut podle pravidel soutěže. Za koš z pole jsou dva body, za střelu z tříbodové vzdálenosti tři body a za trestný hod jeden bod. Hraje se basketbalovým míčem, který je o něco větší než volejbalový a má specifickou drsnou strukturu, aby se lépe držel a odrážel. Hřiště je dlouhé 28 metrů a široké 15 metrů, přičemž na obou koncích se nachází koše připevněné na deskách.

Hádej, kdo je na obrázku?
A) James Naismith
B) Ivo Kunovjének
C) předek Petra Zemana

BASKETBAL VE SVĚTĚ A U NÁS

Nejslavnější basketbalovou ligou je americká NBA, kde působí nejlepší hráči světa a vznikají zde legendy jako Michael Jordan, Kobe Bryant nebo LeBron James.

Ženskou obdobou je WNBA.

V České republice má basketbal také silnou tradici.

Známé jsou kluby jako Nymburk v mužské soutěži nebo USK Praha v ženské.

Česká ženská reprezentace dosáhla několika významných úspěchů, například stříbra na mistrovství světa v roce 2010.

ROZHOVOR

Udělali jsme rozhovor s **Vojtěchem Groszmannem** z osmého ročníku. Vojta hraje v současné době za tým SK Renocar Podolí, dříve házel koše za Sokol Šlapanice.

Jak dlouho hraješ basketbal?

Sedm let.

Jak vycházíš se spoluhráči?

V pohodě.

Kolik máš bodů v sezóně?

Zatím 11.

Co děláte na tréninku?

Děláme dvojtakty, střelbu na koš a pracujeme na přihrávkách.

Máš nějakou rutinu před zápasem?

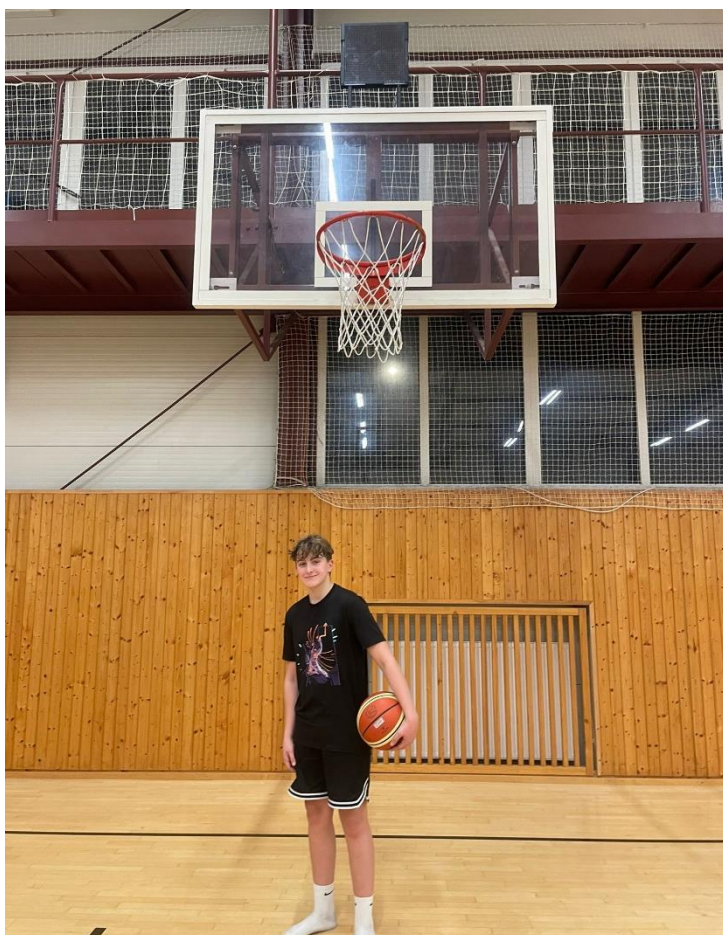
Vypiju půl litru mléka.

Máš nějaký zvyk na hřišti po zápase?

Ani ne, jen se protahuju.

Jaký je tvůj oblíbený hráč?

Nikola Jokić.

K-DRAMA 2

Ahoj všichni! 😊 Vítám vás u mého **druhého** článku, kde bych se chtěla znovu podělit o své dojmy ze **3 k-dramat**, které jsem v **poslední době** viděla a zanechaly ve mně škálu **rozmanitých** emocí. Na rozdíl od prvního článku se tu tentokrát zaměříme jen na **romantická dramata** s **výraznou** atmosférou a emocemi.

9,5/10

V dramatu „**The trunk**“ se seznamování **neřídí** city, ale **smlouvami**. Existuje totiž tajná **agentura**, která spojuje lidi podle „**dokonalého**“ **profilu** a slibuje, že díky tomu vytvoří „**ideální manželství**“. Mezi nimi se objeví **In-ji**, žena, která pracuje jako **agentka** a věří, že vztahy se dají **přesně** naplánovat a **Jeong-won**, slavný **hudební producent** s problémy se spánkem a s traumatem z minulosti, který o manželství **nikdy** nestál. Jejich životy se protnou ve chvíli, kdy se na dně jezera najde **záhadný kufr**, který odhalí, že systém možná **není** tak dokonalý, jak se zdá a **spojí tyhle dva dohromady**.

Mé hodnocení: 9,5/10

The Trunk mi připadal velmi výjimečný díky originálnímu nápadu a atmosféře plné tajemství. Seriál působí seriózně, ale zároveň hluboce a citlivě. Velkým plusem jsou herci, kteří svými hereckými schopnostmi zvládli ztvárnit velmi silné a těžké emoce. Bohužel, půl bod odebírám kvůli začátku. Byla jsem lehce zmatena a moc jsem nechápala, jak funguje postup agentury, naštěstí jsem to po pár dílech později pochopila. Také protože jsem si u popisu Jeong-wonových problémů lehce poplakala. Seriál i tak velmi doporučuji.

9/10

Hlavní postavou je **Na-bi**, tichá a citlivá studentka umění, která po bývalém nepovedeném vztahu **doufá**, že najde v životě **nový** směr. V té době potká **Jae-eona**, spolužáka, který působí **sebejistě**, **přitažlivě**, **pracovitě** a **naprosto neodolatelně**. Jednu věc má ale určitou – lásku bere jen jako **hru**, do které **nechce** vkládat vlastní city. Přesto mezi nimi vznikne **pouto**, které ani jeden z nich nechápe. Na-bi cítí, že by si zasloužila někoho, kdo s ní bude **opravdu** chtít být, ale **pokaždé**, když se rozhodne odejít, Jae-eon se **znovu objeví**. Nakonec se Na-bi **naučí** naslouchat svému srdci a Jae-eon konečně pochopí, že **musí přestat** hrát a vznikne mezi nimi **skutečné, láskyplné pouto** – tentokrát už **žádné** hry, jen oni dva spolu.

Mé hodnocení: 9/10

Popravdě jsem se zprvu lehce bála podívat se na tenhle seriál kvůli kritice, kterou jsem na ni četla, ale ke konci mě mile překvapil. Seriál Nevertheless na mě působí jako jemná, ale upřímná ukázka toho, jak složité opravdu vztahy mohou být. Herecké schopnosti herců byly opět úžasné – vytvořily úžasnou chemii mezi postavami a silnou, krásnou atmosféru, která mě hned vtáhla. Občas bylo velmi frustrující sledovat činy Na-bi či Jae-eona, ale přesto seriál doporučuji.

Na rozdíl od prvních dvou seriálů je Love Untangled **film**. Ve filmu *Love Untangled* sledujeme **Park Se-ri**, devatenáctiletou studentku, která je citlivá a plná pochybností — hlavně kvůli svým **kudrnatým** vlasům, které podle ní brání tomu, aby ji někdo **skutečně** miloval, přesto nadále Se-ri plánuje velké „**vyznání lásky**“ své **populární školní lásce**... Tedy dokud do jejího života nevstoupí **přestupující, tichý** a **plachý** student **Han Yoon-seok**, díky němuž si začne uvědomovat, že pravá láska **možná nevyžaduje** změnu vzhledu. Společně tak nacházejí **opravdové** a **silné** pouto, založené na **porozumění, upřímnosti, lásce** a **odvaze být sami sebou**.

Mé hodnocení: 9,5/10

Love Untangled na mě působil jako **dojemný** a **romantický** film, který mě zaujal především díky **autentickým** postavám a **citlivému** zpracování emocí. Všechno šlo tak **krásně, smysluplně** a **dojemně**, že mě film a jeho děj **zahřál** u srdce. Herecké schopnosti si opět **nemůžu** vynachválit, protože udělaly film **opravdu krásný, odpočinkový, vtipný** a **láskyplný**. Příběh je sice **občas předvídatelný**, ale i tak **úžasný**. Stejně jako u prvních seriálů tenhle film **velmi doporučuji**. Opravdu se mi líbí koncept seriálu, hlavní hrdinka (protože mi je sympatická), chemie mezi hlavními hrdiny, vizuální stránka a hudba. Děj ale za mě trochu srazilo tohle - závěr jsem čekala trochu silnější, ve střední části se děj místy zadržává a některé postavy nedostanou tolik prostoru, kolik by měly. Stále ale seriál doporučuji.

MÉ SHRNUTÍ A UKONČENÍ

Jak už jsem psala v mém **1. článku**, korejská dramata **mají zvláštní** schopnost vtáhnout člověka do **úplně jiného** světa. Plného **emocí, napětí** i **krásných** myšlenek. Každý z těch tří, o kterých jsem psala, nabízí něco trochu **výjimečného, zajíma-vého, krásného** a **jiného**. *The Trunk* ukazuje, že i když se láska zdá **komplikovaná** nebo předem **naplánovaná**, nakonec si stejně **najde** vlastní cestu. **Nevertheless** zase připomíná, jak **těžké** může být rozhodovat se mezi **city** a **rozumem**, zvláště když člověk **nechce** být zraněný, ale zároveň touží po **blízkosti**. *Love Untangled* ukazuje, že i **obyčejné** okamžiky mohou být **důležité**, zvláště když se snažíme rozplést **svoje vztahy** a pochopit **sami sebe**.

Zkráceně, korejská tvorba ti **má** co nabídnout. **Doufám**, že tě některý z těchto seriálů či film **ohromí** stejně jako **mě** a zanechá v tobě například **nové** poznatky, **rozmanité/silné** emoce, či nejlépe i **sebepřijetí**. A ačkoliv už jsi fanoušek a nějaké k-drama **sleduješ**, nebo teprve **začneš** sledovat, možná **právě tady** najdeš nějaký ten svůj **oblíbený seriál** nebo **film**. Také jsem chtěla říct, že **všechna uvedená** korejská dramata lze zhlédnout na platformě **Netflix**, takže **nemusíš** váhat a **můžeš** se rovnou do jednoho pustit.

To je za mne **vše**, snad jsi můj článek dočetl až **sem**. **Měj se krásně**, užij si **sledování** a **snad brzy** u dalšího článku, **ahoj!** 🥰 📺 ✨

NOTEBOOK NA MÍRU

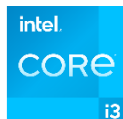
Jak si vybrat správný notebook na školní věci? Tuto otázku si v dnešní době položil snad každý student. Pojďme si ji teda trochu rozklíčovat podle budgetu.

Zde bych volil notebooky se systémem **Windows**. Jsou poměrně levné a na školu postačí dobrých pár let.

Co se týče dedikované **grafické karty**, tu bych spíše nedoporučil. Nevešla by se do cenového rozpětí a má přímo obří spotřebu energie. Dedikovaná karta bývá určena spíše pro hraní a další náročnější operace s PC. Notebooky a PC, které nemají tuto kartu, využívají integrovanou grafiku přímo v procesoru. Horší grafický výkon nebude mít na školní a kancelářské využití žádný vliv. Integrovaná grafika má navíc mizivou spotřebu a notebook díky tomu taky váží asi o 400 g méně.

Videokameru bych na takovém notebooku určitě doporučil, a to v minimálním rozlišení 480 p nebo vyšší.

BUDGET 10 AŽ 15 TISÍC KČ:

Procesor bych volil od společnosti Intel. Konkrétně modely i3 a i5. Tyto procesory mají minimální spotřebu energie, což v notebooku každý ocení. Minimální základní frekvenci procesoru doporučím alespoň 1,2 Ghz a boost frekvenci alespoň 1,8 Ghz.

No a co **konektorová výbava**? Doporučím alespoň 2 USB typu A a alespoň jedno HDMI. USB alespoň generace 3.0 a HDMI alespoň generace 1.4.

Ted' se koukněme na **displej**. U displeje notebooku pro kancelářskou práci je jedno, jakou technologii zobrazování používá. LCD, TFT, TN, VA, OLED, AMOLED, IPS... no, je toho fakt hodně, ale na práci v Office je to jedno. Řeší se to spíš u dražších notebooků určených pro edity a hraní her. Rozlišení dnes doporučuji alespoň full HD neboli 1920/1080 p.

Ted' **klávesnice**. Tam je to akorát o preferencích. Je jedno, jestli je bez nebo s numerickou částí. Podsvícení bych zvážil.

Integrovaný **mikrofon** a repro soustava jsou dnes již samozřejmostí každého notebooku.

BUDGET 25 AŽ 30 TISÍC KČ:

Pokud se budeme bavit o **Windowsech**, tak bych se řídil i tady předchozím budgetem, ale vybral bych lepší procesor (třeba Amd ryzen 5 nebo 7, popřípadě Intel ultra 7 a i7 a Intel ultra 9 a i9).

Displej v této ceně buď IPS, OLED, AMOLED či TN, a to kvůli lepším pozorovacím úhlům a kvalitě barev. Reprodukory doporučím s funkcí prostorového zvuku Dolby Atmos.

Zbytek dílů asi nechat z budgetu do 15 tisíc KČ.

Tím, že jsme zvýšili cenovku, přibyl nám tu další operační systém a tím je **MacOs**. Využívají jej notebooky a PC od společnosti **Apple**. Apple vyrábí 2 modely notebooků: MacBook Air a MacBook Pro. Kvůli budgetu stále koukáme po něčem dostupnějším, a sice po Macbooku Air. Nyní popíšu ideální konfiguraci MacBooku Air pro studenta v roce 2025.

Procesor Apple Silicon M4, jednotná paměť (RAM) 16 GB, úložiště 256 GB, protože za vyšší úložiště si Apple účtuje ranec peněz.

Co se týče výdrže **baterie**, je MacBook Air absolutně bezkonkurenční volbou. Windows notebooky vydrží maximálně třeba 6 až 8 hodin práce v prohlížeči, tento MacBook atakuje hranici dvaceti hodin.

Arm procesory jsou taky mnohonásobně menší. Tím, že spotřebovávají méně energie i při velmi vysokém výkonu, jsou vysoce efektivní a nedochází k téměř žádným tepelným ztrátám. MacBook Air M4 nemá tedy ani chladicí větráček. Je proto kompletně tichý a napomáhá to ke snížení tloušťky a hmotnosti.

Co se **konektorové výbavy** týče, je to jiná pohádka než Windows. Dostanete tu sluchátkový konektor, 2x USB typu C Thunderbolt 4, který odpovídá trojnásobné rychlosti USB 3 ve Windowsech a dostanete speciální nabíječku MagSafe, která notebook nabije přibližně za 1 h. Je chytrě vymyšlená pro bezpečnost vás i vašeho MacBooku. Je spojena s notebookem pomocí speciálního konektoru, který drží díky slabším magnetům, a když o něj zakopnete, neshodíte notebook na zem, ale kabel se vypojí.

Můžete si ho vzít s sebou do batohu. Oproti Windows alternativám váží asi o polovinu méně, tedy **jen 1,2 kg**. Zároveň je také extrémně tenký. Jen 1,13 cm v zavřeném stavu oproti skoro 2 cm na Windows notebookech.

A jak Apple vlastně docílil takového dokonalého notebooku v tak malém těle? Využívá totiž speciálního **procesoru** na Arm architektuře oproti běžným patcovým procesorům. Ty spotřebovávají třeba 300 W, zatímco arm M4 procesor má spotřebu jen něco pod 15 W.

MacBooky mají ještě další hromady výhod oproti drtivé většině konkurenčních značek. Mezi ně patří například skvělá **kommunikace** s iPhone v ekosystému produktů Apple.

K tomuto článku jsme vytvořili také anketu o tom, co rádi používáte. K datu 15. 11. v této anketě hlasovalo 128 lidí. U každé otázky jsme napsali takový popis o tom, co má jaké výhody. Celkem mě překvapilo, že někdo používá operační systém Linux. Tento systém totiž vyžaduje pokročilejší IT a programátorské znalosti. Také mě zaujalo, že ne každý chce 100% nebo TKL klávesnici. Za mě se ty menší verze hodí hlavně na hraní, aby byl dostatek místa pro rychlý pohyb myši. Zároveň taky šetří místo, když máte menší stůl.

1. otázka zněla:

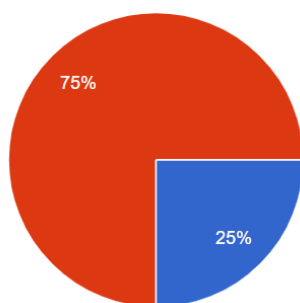
PC nebo notebook?

Co by sis vybral na děláním věcí do školy?

Hlavní výhody:

PC: lepší poměr cena/výkon

Notebook: lepší přenosnost

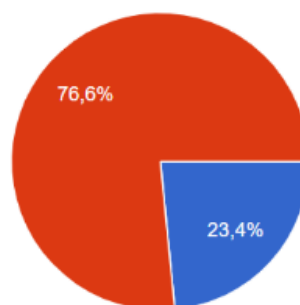
2. otázka zněla:

Když používáš notebook, máš radši používání touchpadu, nebo myši?

Hlavní výhody:

Touchpad: lze používat různá gesta, nemusíš nic připojovat

Myš: pro lidi pokročilejší v IT světě, nastavování přesnosti a rychlosti senzoru, podpora maker, větší rychlost a přesnost při používání

Třetí otázka zněla:

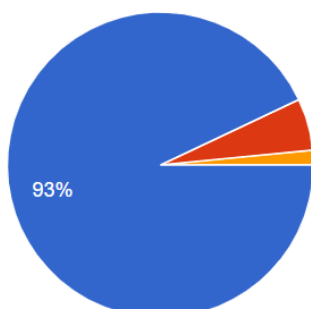
Jaký operační systém používáš na svém PC/notebooku?

Hlavní výhody:

Windows: největší kompatibilita, ideální na hry i práci, nejrozšířenější

MacOs: super komunikace s Apple ekosystémem (propojení s telefonem, AirDrop atd.), designově líbivější, jednoduchost

Linux: existuje spousta verzí (ubuntu, kanotix atd.), nejméně náročný systém (nevyžaduje žádný extra výkon), využijete zde programátorské schopnosti (celkově je Linux spíše pro zkušenější lidi v IT)

Čtvrtá otázka zněla:

Kdyby sis vybíral klávesnici, jakou velikost/verzi by sis vybral?

Full size (100 %): celá klávesnice, používáš ji třeba na školních počítačích

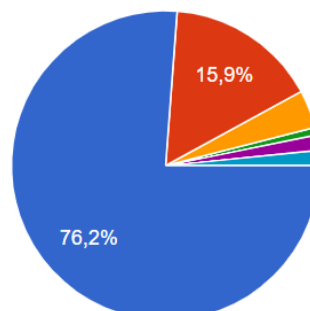
TKL: chybí numerická část, čísla se píšou se shiftem pod klávesami „f“

75 %: chybí také klávesy delete, pgup, pgdn atd.

65 %: chybí ještě „f“ klávesy, ty se pak používají pomocí shiftu a prvního řádku písmen bez diakritiky

60 %: přijdete o šipky vpravo dole

Ještě menší custom verze (na tomhle něco napsat je fakt hard, vhodné spíše pro gaming)

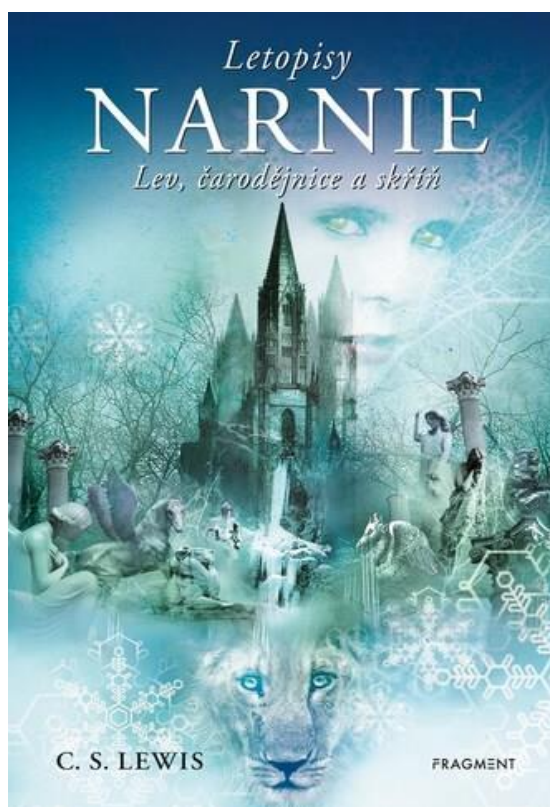

LETOPISY NARNIE: LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

Koho by napadlo, že stačí otevřít skříň a objeví se vám průchod do zasněžené země s mluvícími zvířaty a tajemnými bytostmi. Pohádkové, nemyslíte? Tak přesně tohle napadlo spisovatele Clivea Staplese Lewise (známého jako C. S. Lewis). C. S. Lewis napsal sedmidílnou knižní sérii Letopisy Narnie, která vypráví dobrodružství čtyř sourozenců, kteří se náhodou dostanou do kouzelné země jménem Narnie. Celá tato série patří mezi nejznámější fantasy pro děti a mládež.

Příběh knihy **Lev, čarodějnice a skříň** začíná během války, kdy jsou čtyři sourozenci Pevensiovi – Petr, Zuzana, Edmund a Lucinka – posláni svou matkou z Londýna na venkov, aby byli v bezpečí. Bydlí v domě starého profesora Kirkea. Při jedné hře na schovávanou Lucinka náhodou vstoupí do staré skříně, která ji přenese do kouzelné země jménem Narnie.

Pro všímavější čtenáře tvoří část příběhu vývoj hlavních postav. Petr se postupně učí být skutečným vůdcem, Zuzana představuje rozvahu a opatrnost, Lucinka symbolizuje víru a čistotu a Edmund prochází nejsložitější proměnou. Právě jeho chyby a následná snaha vše napravit působí velmi lidsky a realisticky. Díky tomu se čtenář do postav může snadno vcítit. Významnou roli v příběhu má také postava lva Aslana, který je zobrazen jako moudrá a silná bytost. V knize představuje naději a spravedlnost. Na opačné straně stojí Bílá čarodějnice, která vládne Narnii pomocí strachu. Jejich střet vytváří hlavní napětí příběhu a dodává celé knize správnou atmosféru.

<https://www.fragment.cz/titul/85147838/narnie-lev-carodejnice-a-skri-n>

Kniha mi přijde napínavá a vhodná jak pro mladší čtenáře, pro které byla původně napsaná, tak i pro starší, protože v ní mohou vidět rozvoj osobností jednotlivých postav, což mladší čtenář nemusí z příběhu úplně vyčíst. Celkově mi přijde kniha velice zajímavá a zábavná a určitě bych ji doporučila. Některé knihy také byly zfilmované. Byly to tyto tři: **Lev, čarodějnice a skříň**, **Princ Kaspian** a **Plavba Jitřního poutníka**. Ve Šlapanické knihovně mají všechny díly k zapůjčení, takže knihu máte hned po ruce.

Napsal:
Přeložila:
Nakladatelství:
Rok vydání:
Počet stran:

Clive Staples Lewis
Veronika Volhejnová
Fragment
2025 (originál 1950)
200

ZA DESKOVKAMI DO PRAHY

Deskovky si s námi hrají už od roku 2019. V současné době kroužek vede paní asistentka Marie Burianová a paní učitelka Veronika Horáková. Letos jsme byli mimořádně úspěšní.

Hrály se tři různé hry - Karak, Moving Day a Turboprší. Jsou to novější hry a každý hrál jen jednu ze tří her. No, a nejlepší výsledek v celé historii Deskovek. A to jsme to jen zkusili...

31. 10. 2025, IVANČICE - KRAJSKÉ KOLO
Bylo nás pět. Po domluvách jsme se rozhodli, že zkusíme 18. ročník Mistrovství republiky v deskových hrách. Nejdřív jsme začali v Ivančicích. Odtud jsme čtyři postoupili do celostátního kola do Prahy.

Postupující:
2. stupeň: Simona Mrkvicová (1. místo)
Anna Hrušková (1. místo)
1. stupeň: Martin Chaloupka (2. místo)
Jakub Václ (1. místo)

29. 11. 2025, PRAHA - CELOSTÁTNÍ KOLO!

Vyrazili jsme okolo 5:30 vlakem ze Šlapanic. Pak jsme přestupovali v Brně na vlak, kterým jsme dojeli rovnou do Prahy (okolo 8:30 jsme byli v Praze).

Čekali jsme, než dojeli všechny děti a dospělí, abychom mohli začít zároveň. Kuba, Sína a Martin hráli Karak. Já (Ani) jsem hrála Turboprší, ale zkusila jsem štěstí i v Moving Day. V Karaku nikdo nepostoupil do finále, skončili ve finále. Já jsem se ale umístila v Moving Day. Ve finále Moving Day nás bylo pět. Hráli jsme hru kolem 40 minut. Věděli jsme, že tři z nás získají medaili a dva budou mít vyznamenání. Nakonec jsem získala druhé místo.

POSLOVÉ ZIMY

Havran polní (*Corvus frugilegus*)

je mohutný pěvec z čeledi krkavcovití. Zdálky vypadá celý černý, ale na slunci má jeho peří kovově modrofialové odlesky. Důležitým znakem je mohutný šedý zobák a z boku opeřené nohy, takže to vypadá, jako by měl krátké kalhoty. **Havrani k nám ve velkých počtech přilétají na zimu**, protože na jejich hnízdišti, někde v dalekém Bělorusku nebo Rusku, je zima daleko krutější a nenašli by tam dostatek potravy.

Nejen havrani, ale všichni krkavcovití patří k nejinteligentnějším ptačím druhům. Dokáží si zapamatovat desítky míst, kam si schovali ořech nebo jinou potravu. V okolí školy se pohybují nejčastěji s menšími šedočerně zbarvenými kavkami obecnými.

Z jaké vzdálenosti k nám tito havrani přilétají? Jsou to stovky nebo tisíce kilometrů? V jakém prostředí hnízdí? Vráti se ti stejní ptáci i příští zimu do okolí naší školy?

Na tyto otázky bychom brzy mohli znát odpověď!

Tým vědců a ornitologů plánuje tuto zimu brněnské havrany podrobně sledovat a některé z nich označit speciálními vysílačkami, které budou vysílat jejich přesnou polohu. No a teď to nejzajímavější - jejich **odchyt proběhne na naší školní zahradě!** V příštích číslech Žaka se můžete těšit na informaci, jak to celé dopadlo, a časem možná na první výsledky ze sledování „našich“ havranů.

Havrani jsou společenší ptáci. Táhnou v hejnech a na zimovišti společně nocují. Jedno takové nocoviště je i v Brně. Nachází se v zalesněném svahu nad řekou Svratkou nedaleko Riviéry a výstaviště. Za soumraku se sem slétají všichni havrani z širokého okolí a poslední zimy jich zde nocuje kolem 7 000. Jakmile se začne rozednívat, opouští nocoviště a rozlétnou se do všech stran. **Desítky ptáků míří každé ráno přes Slatinu také do Šlapanic a shromáždí se na mohutném jasanu před naší školou** na ulici Na Zahrádkách. Jejich hlavním úkolem je shánět potravu a tvořit si zásoby na dobu, až jí bude málo nebo bude pod sněhem.

ZVLÁŠTNÍ NÁLEZ

Marian byl normální chlapec. Bydlel s prarodiči, protože jeho rodiče zemřeli při autonehodě. Chodil do čtvrté třídy a měl nejlepšího kamaráda jménem David.

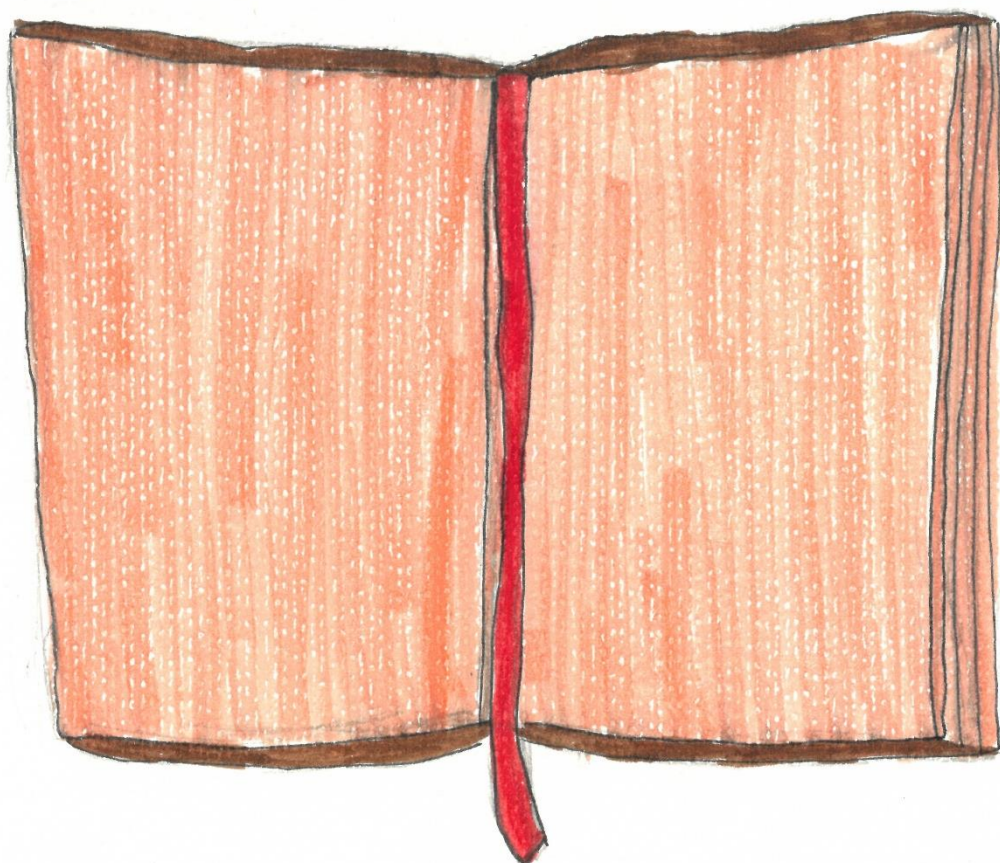
Jednou šel Marian na půdu pro starý vysavač, protože jeho babička ho chtěla prodat. Vyšplhal po žebříku a nakoukl. Půda byla stará, zaprášená místnost, do které se bál chodit, když byl malý. Rukou si pročísl vlasy a zašklebil se, když na ní zůstal prach. Popadl vysavač a rozběhl se zpět k poklopu. Už aby byl z téhle děsivé místnosti pryč. A pak to uviděl. Deník. Trochu se bál, ale zvědavost byla silnější. Otevřel ho a podíval se na první stránku. Bylo tam napsáno jediné slovo: *kreslí*. Na stole ležela tužka. Tak ji vzal do ruky a nakreslil jablko. Čekal a... nic. Nic se nestalo. Potlačil zklamání a poklepal tužkou na stránku deníku. Jablko zmizelo ze stránky. Překvapeně vyjekl a rozhlížel se kolem sebe. Jablko teď leželo vedle deníku! Opatrně ho vzal, kousl si, připravil se na odpornou chuť, ale chutnalo přesně tak, jak jablko chutnat má. Rychle si strčil deník s tužkou do kapsy a i s vysavačem odešel z půdy.

Nechal vysavač v kuchyni a sedl si na postel s deníkem. Tentokrát nakreslil psa. Nikdy nebyl zrovna zručný malíř, ale ten pes se mu vážně povedl. Poklepal tužkou na papír a pes začal běhat po pokoji. Marian vykřikl radostí. Vždy chtěl mít psa, ale rodiče mu ho nedovolili. Běžel za babičkou a zeptal se, jestli si ho může nechat. Moc se jí to nelíbilo, ale souhlasila. Marian psa pojmenoval Pluto. A tak následující dva týdny kreslil do deníku a měl stále nové věci. Jeho děda a babička se občas divili, kde vzal nové tričko nebo hračku, ale jinak to neřešili.

Po týdnu testování si natolik zvykl na zacházení s deníkem, že nebyl schopný se od něj odloučit ani na minutu. Kreslil do něj nepřetržitě. Dokonce i u oběda nebo při večeři, kdy mu ho babička s dědou dokonce zabavovali se slovy: Dej to pryč nebo ti to vyhodím z okna. Byl na deníku natolik závislý, že s ním chodil i spát. Jednou se babička tak rozzlobila, že mu deník skutečně hodila z okna v kuchyni. Když letěl oknem ven, Marianovi se z hrdla vydral nevěřící výkřik. Jak to mohla babička udělat, když ví, co pro něj deník znamená. Se zamračeným výrazem ve tváři se Marian protáhl kolem svých prarodičů a zamířil směrem ke vchodovým dveřím. Otevřel je a doběhl si na zahradu pro svůj poklad. Když se vracel zpět do domu, dveře za sebou s bouchnutím zavřel, čímž si vysloužil nesouhlasný pohled své babičky.

Vešel k sobě do pokoje a svalil se na postel. Pluto se na něj jen smutně podíval a dál se věnoval odpočinku. Poslední dobou se jeho pes začínal chovat zvláště. Nechtěl si hrát, nechodil s ním do školy, a když ho chtěl pohladit, tak dokonce vrčel. Marian si poslední dobou připadal opuštěný. Nikdo nechápal, jak může trávit celé dny tím, že si kreslí do deníku. Dokonce se pohádal s Davidem natolik, že se na něj kamarád ani nepodíval. Prarodiče ho pořád odháněli od deníku, aby šel udělat nějaké domácí práce, na což jim Marian vždy vztekle odpověděl, takže se na něj po zbytek dne zlobili. Kromě deníku teď neměl nikoho. Marian si myslel, že na něm nikomu nezáleží, že se všichni mají lépe bez něj, že je kničemu a také že s ním nikdo nechce trávit čas. Proto měl tolik rád deník. Mohl do něj nakreslit cokoli a deník to přetvořil do reality.

Po dalších dvou týdnech se jeho pokoj topil ve věcech, o kterých Marian ani nevěděl, že je má. Pluto už ani nespál u něj v pokoji, protože se tam

nevešel. Babička s dědou se ho už mnohokrát pokoušeli přesvědčit, aby nějaké věci vyhodil, ale on byl neústupný.

Jednoho dne si Marian nakreslil do deníku robota. Jako vždy seděl na posteli s deníkem a tužkou v ruce a kreslil. Postupně přidával detaily, takže robot vypadal vážně realisticky. Poklepal tužkou na papír a robot se objevil vedle jeho postele. Marian si ho okamžitě začal fascinovaně prohlížet. Vypadal přesně tak, jak ho nakreslil. Byl dokonalý. Když Marian zatáhl za páčku na robotových zádech, stroj se dal do pohybu a začal přecházet po pokoji. Hrál si s ním celé dopoledne, ale po obědě se robot nějak splašil a začal běhat po pokoji, shazovat věci z polic, z postele a stolu. Když se ho Marian pokusil zastavit, ohnal se po něm, takže musel zase rychle ucuknout.

Nakonec se mu podařilo robota chytit, rozložit na součástky a hodit do popelnice.

Další den zkoušel Marian kreslit nové věci, ale pokaždé se splašily a pokoušely se mu ublížit. Byl z toho tak nešťastný, že se začal znovu kamarádit s Davidem. Hráli si a smáli se, a co bylo nejzajímavější: na deník si to odpoledne ani nevzpomněl. Pozdě večer, když Marian přišel domů, se rozhodl, že už deník ke štěstí nepotřebuje. A co víc, dokonce si uvědomil, že deník může být nebezpečný. Proto ho chtěl hodit do kamen, aby se na něj už nemusel ani podívat. Vhodil ho do ohně a zvědavě pozoroval, jak deník pohlcují plameny.

Náhle deník zmizel a s ním i Marian. Teď bylo jeho úkolem přimět nějaké zvědavé dítě, aby si zahrávalo s deníkem...

Žáci dostali v hodině slohu za úkol dopsat text o tajemných dveřích. Přečtěte si, co za nimi objevily dvě šestáčky.

DEFINICE ČASU

Táta změnil práci, a tak jsme se museli přestěhovat. Nové město, noví lidé, nový dům. No, dům zrovna nový není - je to starobylá vila plná různých zákoutí. Baví mě je objevovat. Jednou jsem narazil na zamčené dveře, ke kterým nemůžeme najít klíč. Vrtá mi hlavou, co se za nimi může skrývat.

Snažil jsem se ten klíč najít, ale nešlo to. Dům je starý a já musel do školy.

Ve škole jsem našel fajn kamarády, taky učitelé nebyli špatní, až na jednoho. Profesor Zikmund. Všichni říkají, že je divnej a já se jim nedivím - je starej, divnej, nechutnej a nejhorší na tom je, že učí dějepis. Můj nejoblíbenější předmět. Ale on to učí jinak.

To, co jsem se už učil, to on řekne úplně jinak. Jako by u toho byl a říkal to ze své perspektivy. Vždy, když mu řeknu, že je to jinak, on na to odpoví: „Vy to nikdo nevíte, dějiny se psaly a píší samy, ten, kdo to napsal, u toho vůbec nebyl!“ Na to se ho vždycky zeptám, jestli on jako jo, a on odpoví: „To by bylo na dlouho...“ A pak vždycky zazvoní.

No, jednou jsem byl doma a najednou se začaly ozývat podivné zvuky ze dveří. Byly otevřené. Tak jsem tam nakoukl a byl tam stroj. Stroj času. Ale někdo tam byl. Nebyl to táta. Byl to... profesor Zikmund!

Zůstal jsem stát. Profesor si mě všiml a začal řvát. Na to jsem se odhodlal něco říct. „Co tu děláte?“ vykřikl jsem. „No co asi? Jedu na koni, nebo jako co! Podej mi šroubovák!“ zakřičel na mě. Tak jsem mu ho podal. „Co to je?“ zeptal jsem se. Profesor se na mě podíval a řekl: „Stroj času.“ Jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. „Co tu tak čumíš?“ dodal ostře. Neváhal jsem a odpověděl jsem: „Co děláte v mém sklepě?“

Neodpověděl, jen něco zmáčkl a já omdlel. Když jsem se vzbudil, tak se strašně radoval, a jak uviděl, že jsem vzhůru, přiběhl ke mně a začal na mě radostně pořvávat. Když jsem mu konečně začal rozumět, tak jsem toho začal litovat. Byl strašně šťastnej, ale všechno to tak drmolil jedno přes druhý, a tak jsem se zeptal: „Za prvé, kde to jsme? Za druhé, co se stalo? A za třetí, co to říkáte?“ Chvilí na mě koukal jako na Marťana, ale pak konečně začal: „Jsme v pravěku za doby dinosaurů a - “ Zarazil jsem ho: „Cože?“ Ale profesor se na mě jenom klidně podíval a potom řekl: „Co si myslíš, sice nejsi ve škole, ale slušný máš být pořád.“ „No a pokud to chceš slyšet, tak buď zticha,“ dodal suše. Jen jsem přikývl, jelikož jsem chtěl vysvětlení. „Takže jsme v pravěku za doby dinosaurů, stroj času nás sem přenesl a já jsem šťastný.“ „Proč proboha?“ vyjekl jsem údivem. „Jelikož jsme první lidé, kteří se podívali naživo do této doby, o které se dosud mohlo pouze spekulovat, dohadovat a vycházet z nálezů. A my, jako první a možná i jediní lidé na planetě Zemi, je všechny budeme moci potvrdit, nebo vyvrátit. Jako jediní je budeme moci vyfotit, získat vzorky a možná, ale opravdu jen možná, je budeme moci přenést do naší doby,“ nadšeně vysvětlil. Byl jsem unešenej, když jsem si uvědomil, kde nebo spíš kdy to vlastně jsem. Když jsem se rozhlídl, na chvíli jsem přestal dýchat. Bylo to úžasné, ale ne jako ve filmu, kde kolem pobíhají dinosauři a všechno vypadá pohádkově, protože to pohádka je, ale tohle vypadalo jinak. Krajina byla celkem suchá, bylo teplo, ale atmosféra, ta byla tajemná. Po chvíli rozjímání jsme se vydali prohledat oblast, zapsat, nafotit a získat nějaké vzorky.

Jak jsme šli, tak mě napadl celkem důležitý point: „Profesore, jak se dostaneme domů?“ Profesor se na mě nechápavě podíval a pak řekl: „No jak asi? Tak, jak jsme se dostali sem.“ „No jo, ale ve filmech je v tom většinou háček,“ opáčil jsem. „To je sice hezké, ale my nejsme ve filmu,“ řekl suše. Jak to dořekl, cítil jsem se trapně, tak jsem to dál nerozebíral.

Šli jsme dál, ale pořád žádný dinosaur, už mě to nebavilo, tak jsem se sarkasticky zeptal: „Kde jsou ti dinosauři? To jako mají teďka všichni párty, na kterou je lidem vstup zakázán, nebo co?“ „Pšššt! Buď potichu!“ okřikl mě polohlasem. Najednou něco zašustilo a já zpozorněl. Slyšeli jsme výkřik, který zněl úplně jako z Jurského parku.

Otočili jsme se a utíkali jako o život, vlastně, když se to tak vezme, tak to bylo přesně tak. Když jsme doběhli ke stroji času, s hrůzou v očích jsem se podíval na profesora a hned jsem poplašeně začal: „Co to mělo znamenat?“

Udýchaný profesor se na mě jen podíval a řekl: „Já sám nevím. Nevím, tohle jsem vůbec nečekal.“ Neváhal jsem, a i když jsem věděl, že bude odmítat, tak jsem řekl: „Měli bychom se vrátit domů.“ Podíval se na mě a řekl: „Skvělý nápad.“ Udivený jsem se na něj podíval, ale pro jistotu jsem to dál nerozebíral.

„Palivo,“ hlesl. „Co?“ nechápavě jsem se zeptal. „Stroj času přece potřebuje palivo,“ řekl suše, jako by to byla ta nejjasnější věc, kterou kdy kdo řekl. Hned mi to došlo, tak jsem se zeptal: „A co je to palivo?“ Začal jsem se bát hned, co jsem otázku vyslovil. „Listí,“ odpověděl rychle a stručně.

Rozhlídl jsem se a ulevilo se mi. Nějaké listí tu bylo. Tak jsem začal sbírat. Jak jsem sbíral, přemýšlel jsem a něco mě napadlo. „Profesore?“ ohlédl jsem se přes rameno a zavolal na profesora. Otočil se a já pokračoval: „Je tohle vaše první výprava?“ zeptal jsem se zvědavě. On se na mě jen podíval a prohlásil tajemně: „Těch už bylo...“

A v tu chvíli mi to došlo. Vše, co nás učil, byla celou tu dobu pravda. On to všechno zažil a viděl sám. V tu chvíli mi ho bylo líto, ale život je takovej. Ty můžeš mít pravdu, ale když to někdo řekne před tebou, je jedno jak nebo co, lidi budou poslouchat toho prvního nebo toho, kdo má lepší pověst, a ono je vlastně i jedno, co říká. Když jsme měli dost listů, tak jsme je dali do stroje a přeneslo nás to zpátky. Jako by se nic nestalo. Toto tajemství zůstalo mezi námi navždy. Nikdy nevysloveno, nikdy nepoznalo světlo světa. Jen tmu a mlčení. A tak to taky zůstalo navždy.

MODRÉ SVĚTLO

Táta změnil práci, a tak jsme se museli přestěhovat. Nové město, noví lidé, nový dům. No, dům zrovna není nový – je to starobylá vila plná různých zákoutí. Baví mě je objevovat. Jenou jsem narazil na zamčené dveře, ke kterým nemůžeme najít klíč. Vrtá mi hlavou, co se za nimi může skrývat.

„Baf“ vytrhl mě z rozjímání bratr. Mám ho rád, ale umí být DOST otravný. „Nech mě být,“ odsekl jsem. „Ale no tak, ty bručouně,“ odpověděl a odešel. Je to můj starší bratr, ale chová se jak dítě. Hlavou mi problikl obrázek těch dveří. Musím vědět, co je za nimi. „Už jsi umyl nádobí?“ volá máma zdola. „JO!“ V kůlně máme páčidlo, vzpomněl jsem si... ale rodiče by asi nebyli nadšení, kdybych jim vypáčil dveře. Jenže to nemůžu nechat jen tak a odejít, že? Asi to udělám zítra, táta bude v práci a máma jde do divadla. A bratr na párty.

Dopoledne se táhlo jako pondělí. Ale po obědě všichni odešli z domu a já zůstal sám. Běžel, no běžel – sprintoval jsem, div jsem se nepřerazil, do kůlny pro páčidlo. Bylo tam. Celý udýchaný jsem ho popadl - a bylo pěkně těžké. Běžel jsem zpátky nahoru. A byla to fakt fuška, to vám řeknu. Doběhl jsem ke dveřím. No ke dveřím, vypadalo to jako kus dřeva s klikou a zámkem. CO NEŠEL ODEMČÍT!

Zasunul jsem páčidlo do škvíry a páčil (poznámka: příště plamenomet). Dveře se asi po dvou minutách se skřípěním otevřely a já spadl na zem. „AU,“ zasyčel jsem. V místnosti za dveřmi byla tma. Jak jinak...

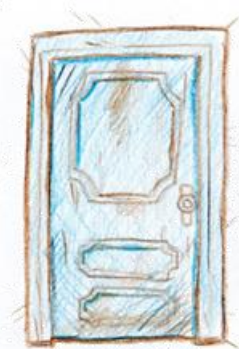
Místnost vypadala jako knihovna, byla malá a u stěn stály skříně s knihami a uprostřed křeslo. Vypadalo to opuštěně a pak jsem to uslyšel – jemné dýchání. Takové přerývané, jako když se někdo bojí.

V tom jsem TO uviděl. Vypadlo to jako kluk mého věku. Vlasy učesané dozadu, brýle a vystrašený výraz, i když to nebylo to nejdivnější... on svítil modrým světlem a vznášel se.

„Duch!“ vykřikl jsem. On se na mě rychle otočil a začal koktat: „A ahoj, já jsem Emil a ty?“

„Nikdo,“ odvětil jsem a začal se otáčet k rychlému odchodu. To byla ta nejlepší věc, co mě napadla. „Počkej!“ zavolal a já se málem pokakal.

„Ty musíš být Alex, že?“ Sakra, sakra, sakra, jak zná moje jméno? „Jo, jsem Alex, a jak znáš moje jméno?“ řekl jsem a roztrásl se. „Tvá máma huláká jak na lesy.“ Supr, díky mami, kvůli tobě mě znají i duchové. „Já už asi musím,“ dokázal jsem ze sebe vykoktat a odejít.

Ty dveře jsem pak už neotvíral a vyhýbal se jim obloukem. Rodiče se divili, ale nevěšili si toho. A tak to zůstalo mezi mnou a ním.

THE BLACKEST NIGHT

Sarah was now standing in front of the gloomy abandoned house.

A blanket of fog had fallen over the forest, which now felt more different from when they first arrived. The slight breeze turned into a strong wind and the tall oaks were rising higher to the sky, as if their growth had become neverending. It was already deep into the night, and something felt off.

Even though she was in the forest, said to have zero pollution, she couldn't see any stars or even the moon. At the beginning of the night, the sky had remained slightly navy blue, but now it was in total darkness. The sky itself was blocked by the thick crowns of the trees, causing the lack of light. The darkness was so intense, that she couldn't even see her own steps.

Just before she was about to leave, Sarah turned back and gazed at the house for the last time, still wondering if they would even try to look for her. She was reconsidering her choice about leaving, however she continued on her way.

She walked on the rocky path, which now seemed as if it had changed, becoming odd and blurry. Sarah didn't really feel good about it, but she had already made up her mind.

Meanwhile, the boys kept looking for the charger and were still investigating the whole room. Jacob was already exhausted and bored of it, and it was also getting very late now, but they didn't pay much attention to the time.

William didn't seem to give up. He kept scanning the room.

"It must be somewhere," he muttered to himself, when Jacob

stepped in front of the dusty window, it hit him how late it was.

"William, what time is it?"

"I don't know," he snapped, now rummaging through a drawer.

"It's getting really dark now, look!"

"I already told my sister that we aren't leaving until we find the charger Jacob," William answered with a hint of annoyance.

Jacob zoned out for a moment, while William was still immersed in his search. He noticed the table beneath the window, which Sarah was examining while she was still with them.

The table seemed odd. It had a few scratches, as if something had been carved into it. He blew away the dust from the table, and gasped slightly at what he saw. Now he finally realised why Sarah had been rushing them to leave.

Suddenly William blurted out cheerfully, "Jacob! Look! I finally found the charger!"

"That's great... So now that you found it, can we leave now? We should really be going, William..."

"But why?" he complained.

"There is a reason why this house is abandoned, can't you see?"

"What do you mean, Jacob?"

"Just take a look at what I found..." He pointed at the carved marks on the table, and William's expression changed from annoyed to interested.

"What is that?" he asked, and Jacob quickly replied, "I have no idea, but I don't have a good feeling about this..."

In the middle of their small conversation, the light bulb, which lit the whole room, suddenly flickered, which caught their attention and they fell silent. They glanced at each other.

"What was that?" William uttered with a hint of fluster in his voice.

"We really shouldn't be here... I told you this house is abandoned for a reason..." Jacob spoke in a low tone.

Soon, he finally convinced William to leave the house. This time, even William felt that something strange was happening, but he still remained cold. The path seemed less vivid and much longer than before. In the end, they both regretted not going earlier, since they had overestimated the darkness outside. It was the blackest night they had ever seen. There was something deeply wrong. They lost a friend, and now they were trudging through a haunted forest.

Jacob felt guilt deeply twisting in his chest, like a serpent strangling him, and refusing to let go.

Then he finally spoke up.

"William? What about Sarah? Shouldn't we go look for her?"

"No, why should we?" he snapped, and continued.

"What do you mean by no? What are you going to tell your parents?"

"That she went to a sleepover instead with us. It was her choice, not mine. Come with me or stay here, I'm also giving you a choice," he snapped, his tone still full of annoyance.

They both fell silent, and as they walked along the path, the feeling that they were being watched grew stronger, and after every step they took, they felt something looming around, meaning that they definitely weren't alone.

They struggled to find their way back, and after a long trudge, they finally made their way through the darkness and escaped. They saw a familiar street, a familiar road and familiar houses.

They arrived at William's house, and just as William said, he lied to his parents about Sarah, and they believed him. They quickly made their way to William's room.

William examined the phone again. Jacob scanned his room. He hadn't been there for a long time, and nothing had changed. The room remained the same.

It had only one big window opposite the door. Two desks beneath the window split the room into two parts, one belonging to Sarah and the other to William.

William sat down at his desk, and diverted all of his attention away from Jacob. Jacob kept observing their stuff, and suddenly something piqued his interest, and he slowed down at Sarah's desk. There was a box, which was full of old documents. He rummaged through them, his friend still ignoring him. Then, he paused at one document, examined it, and flipped through the pages.

Then it also hit him, how late it was. He looked at the clock, it was past midnight. Suddenly, he got a weird feeling that something bad must have happened. He didn't know if it was because he was going through Sarah's stuff, or leaving her behind. He gazed at William, still immersed in fascination about finding the phone.

"William? It's really late now... I don't have a good feeling about this..." William ignored him again, but Jacob continued.

"Fine. I'll go alone then. Whatever the phone provides you with, I don't care, It's only a phone after all. We shouldn't have gone to the house." His friend still ignored him. Jacob left the house. He found himself standing in front of the forest once again.

Now alone, William finally decided to plug the charger into the socket below the window. He waited about an hour. Soon it turned into two. William turned around, picked up the phone from the charger, and turned it on.

His interest only grew stronger, as the screen turned on.

The phone had no lock or code, which only made it easier for him.

There weren't many apps either, which slightly surprised him. In fact, there were only the main apps and interestingly, two of them were separate from the rest. They were photos and notes.

At first he hesitated, but his curiosity won over him. He opened the notes first. He was quite surprised at the beginning, but then he gradually became terrified at what he had found.

There were a few entries of someone trying to spy and document some strange activities going on in the currently abandoned house. From what he understood, the person only stumbled upon the house by accident, after getting lost one night. That same night they saw a strange group of people staying there. They were standing in circles, reciting something, or sometimes oddly singing. They found it so strange, that they decided to look more into it. The more entries William read, the more confusing they had become, and soon, the words didn't make any sense. Soon there were only a few words, such as "*sacrifice*" or "*ritual*", repeated over and over, and nothing else.

The person didn't even introduce themselves. Then he switched to the photos. His stomach tightened, his face went a shade paler. There were dimly lit, low quality recordings of the group of people the person had been writing about. The realization had finally hit him.

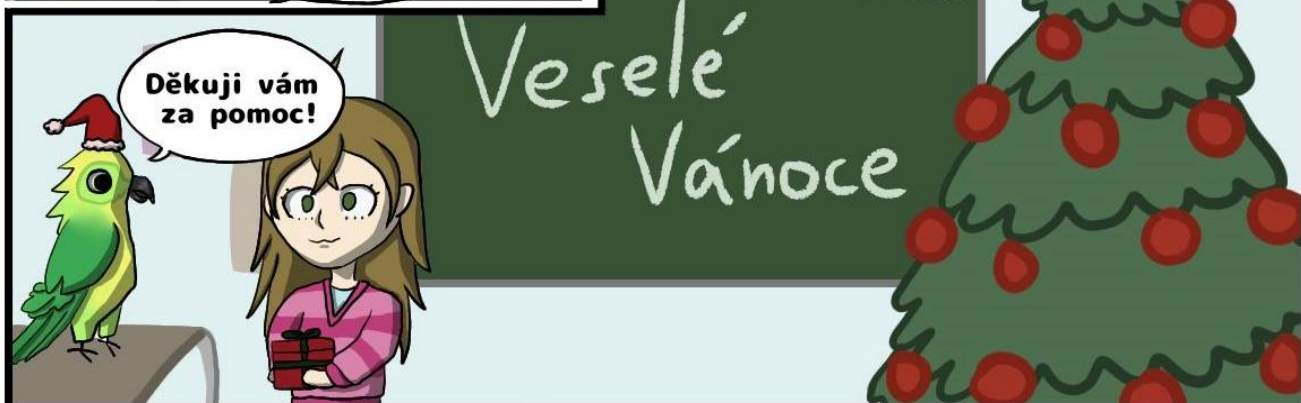
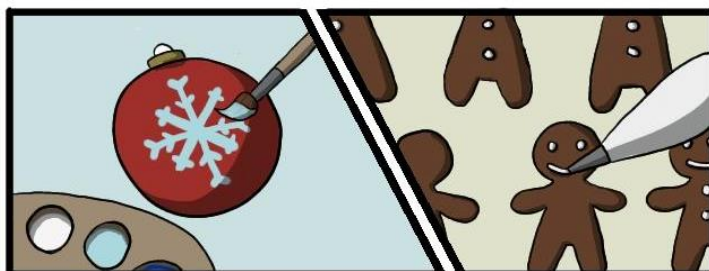
To be continued...

NIKI

VÁNOČNÍ CHAOS

Vánoce už jsou za dveřmi, a proto se papoušek Žako rozhodl, že školu trochu vyzdobí a něco upeče. No, netušil, že by to mohlo být tak těžké.

VÁNOČNÍ OSMISMĚRKA

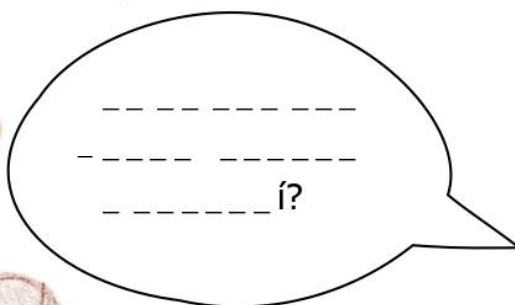
Č	P	E	R	N	Í	Č	K	Y	K	A	K	A	O
Z	O	V	C	O	V	Ě	N	E	Č	K	Y	J	R
Á	K	K	O	E	T	M	O	U	K	A	V	É	O
Z	O	L	O	S	O	V	E	J	C	E	B	L	H
V	K	Ů	M	L	Í	É	K	C	E	N	I	L	L
O	O	S	E	Í	Á	H	B	M	E	N	C	P	Í
R	S	É	D	V	Á	D	N	N	Á	U	R	R	Č
K	K	K	O	K	O	S	A	Í	K	K	U	A	K
Y	Y	M	Á	S	L	O	O	R	Z	Č	M	C	Y
N	Í	P	U	S	I	N	K	Y	C	D	U	N	K
R	M	A	R	O	K	Á	N	K	Y	O	A	Y	V

V osmisměrci najdi:

PERNÍČKY	MOUKA
KOKOSKY	VEJCE
LINECKÉ	KAKAO
ZÁZVORKY	ČOKOLÁDA
MAROKÁNKY	RUM
PRACNY	MED
VĚNEČKY	MÁK
ROHLÍČKY	CUKR
VOSÍ HNÍZDA	SŮL
PUSINKY	KOKOS
	MÁSLO

Ze zbylých písmen sestav tajenku.

Tajenka:

Ahoj, Nakreslíš komix?

Ne.

A Proč?

Protože jsem líný...

voloda